

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-05284/19-47

ROZHODNUTÍ

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodl podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. a), § 152 odst. 5 a § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. UOOU-05284/19-20 ze dne 2. června 2020 se zrušuje a věc se vrací správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

(1) Podkladem pro řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku podle § 62 odst. 1 písm. b) zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, v souvislosti s neoprávněným zveřejněním trestního příkazu na facebookovém profilu „XXXXXX“ dostupném na internetové adrese XXXXXX byl spisový materiál shromážděný na základě podnětů doručených Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), týkajících se možného porušení povinností při zpracování osobních údajů obviněným, XXXXXX, se sídlem XXXXXX (dále jen „obviněný“).

(2) Ze spisového materiálu bylo zřejmé, že obviněný dne 17. ledna 2020 ve 21:53 hod. umístil na svůj facebookový profil příspěvek s přiloženou kopií částečně anonymizovaného trestního příkazu vydaného proti XXXXXX, přičemž tento příkaz nadále obsahoval její osobní údaje v rozsahu jméno, příjmení, místo narození, město trvalého bydliště, informace vztahující se k jí spáchanému přečinu křivého obvinění a název facebookového profilu „XXXXXX“, na němž byla umístěna fotografie s její podobiznou a také informace vztahující se k jí spáchanému přečinu křivého obvinění.

(3) Na základě výše uvedeného Úřad nejprve obviněného upozornil na porušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále „obecné nařízení“) a vyzval jej k nápravě protiprávního stavu. Na tuto výzvu obviněný reagoval přípisem ze dne 10. března 2020, v němž Úřadu oznámil, že inkriminovaný příspěvek na uvedené adrese byl nenávratně smazán, čímž došlo k nápravě a toto tvrzení bylo Úřadem ověřeno. Nicméně následným šetřením provedeným dne 15. dubna 2020 na základě obdrženého podnětu bylo zjištěno, že předmětný příspěvek je na facebookovém profilu obviněného i nadále veřejně přístupný.

(4) Následně proto správní orgán prvního stupně vydal příkaz čj. UOOU-05284/19-15 ze dne 27. dubna 2020, jímž bylo jednání obviněného kvalifikováno jako přestupek podle § 62 odst. 1 písm. b) zákona č. 110/2019 Sb. a zároveň byla obviněnému uložena pokuta ve výši 10 000 Kč. Uvedený příkaz však byl posléze zrušený na základě odporu obviněného.

(5) Výsledkem pokračujícího řízení o přestupku pak bylo vydání rozhodnutí čj. UOOU-05284/19-20 ze dne 2. června 2020, jímž byl obviněný opětovně uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 62 odst. 1 písm. b) zákona č. 110/2019 Sb. a byla mu uložena pokuta ve výši 10 000 Kč, neboť porušil některou ze základních zásad pro zpracování osobních údajů podle čl. 5 až 7 nebo 9 obecného nařízení, čehož se jako správce osobních údajů XXXXXX dopustil tím, že ode dne 17. ledna 2020 a minimálně do dne 15. dubna 2020 umístil na svém veřejně přístupném facebookovém profilu příspěvek s kopií částečně anonymizovaného trestního příkazu ze dne 8. ledna 2020 vydaného proti XXXXXX, přičemž tento příkaz obsahoval její osobní údaje v rozsahu jméno, příjmení, místo narození, město trvalého bydliště a název facebookového profilu „XXXXXX“, na němž je umístěna fotografie s její podobiznou a také informace vztahující se k jí spáchanému přečinu krivého obvinění.

(6) Rozhodnutí čj. UOOU-05284/19-20 ze dne 2. června 2020 pak bylo rozhodnutím předsedkyně Úřadu čj. UOOU-05284/19-36 ze dne 19. srpna 2020 potvrzeno. Nicméně obviněný se následně obrátil na Městský soud v Praze s žalobou, jíž se domáhal zrušení posledně uvedeného rozhodnutí předsedkyně Úřadu, čemuž Městský soud v Praze rozsudkem čj. 14 A 1/2021-40 ze dne 20. dubna 2021 vyhověl.

(7) V odůvodnění předmětného rozsudku Městský soud v Praze především uvedl, že ustanovení čl. 6 odst. 1 písm. f) obecného nařízení, jehož aplikaci Úřad v napadeném rozhodnutí vyloučil, upravuje zákonnost zpracování osobních údajů, pokud „*je nezbytné pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadující ochranu osobních údajů, zejména pokud je subjektem údajů dítě*“. Citované ustanovení tedy umožňuje upřednostnit práva jiných osob před právem subjektu údajů na ochranu osobních údajů, ovšem opět na základě konkrétního poměření těchto v kolizi stojících práv. V daném případě bylo proto nezbytné provést tzv. balanční test, tedy de facto test proporcionality dvou v kolizi stojících práv, a sice práva dotčené osoby na ochranu osobních údajů na straně jedné a práva veřejnosti být informována o trestních řízeních prostřednictvím obviněného v roli tzv. „společenského hlídačského psa“ na straně druhé. Jelikož se Úřad posouzením shora uvedených podmínek zákonnosti zpracování osobních údajů ve správních rozhodnutích nijak relevantně nezabýval a omezil se pouze na strohá konstatování, že zpracování osobních údajů například dle čl. 6 odst. 1 písm. f) obecného nařízení by přicházelo v úvahu, resp. že obviněnému titul pro zpracování osobních údajů dle předmětného ustanovení nesvědčí, aniž by však přesvědčivě a především přezkoumatelným způsobem vysvětlil, proč jej nelze v posuzovaném případě aplikovat, natož aby provedl test proporcionality ve výše uvedeném smyslu, zatížil svá rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

II. Posouzení odvolacím orgánem

(8) Úřad je názorem Městského soudu v Praze vysloveným v rámci rozsudku čj. 14 A 1/2021-40 ze dne 20. dubna 2021 vázán (viz § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).

(9) Dále je třeba připomenout, že odvolací orgán s ohledem na ustanovení § 152 odst. 6 písm. a) a § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., jelikož by obviněnému hrozila újma

z důvodu ztráty možnosti uplatnit opravný prostředek, není legitimován k tomu, aby ve věci rozhodl tak, že by rozhodnutí správního orgánu prvního stupně čj. UOOU-05284/19-20 ze dne 2. června 2020 bylo změněno v souladu s požadavky rozsudku Městského soudu v Praze čj. 14 A 1/2021-40 ze dne 20. dubna 2021.

(10) Z uvedených důvodů proto odvolací orgán rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

(11) V následujícím řízení by proto správní orgán prvního stupně měl v souladu s požadavky rozsudku Městského soudu v Praze čj. 14 A 1/2021-40 ze dne 20. dubna 2021 provést tzv. balanční test, jak jej ukládá čl. 6 odst. 1 písm. f) obecného nařízení, jímž budou poměřena obě v kolizi stojící práva, tedy právo na informování veřejnosti o výsledcích trestního řízení na straně jedné a práva na ochranu osobních údajů na straně druhé a poté ve věci vydat nové rozhodnutí. K jeho provedení pak, podle názoru odvolacího orgánu, lze subsidiárně využít argumentaci Městského soudu v Praze obsaženou v rozsudku čj. 5 A 138/2014 ze dne 2. října 2017. Konkrétněji řečeno, správní orgán prvního stupně by měl především určit, jaké jsou oprávněné zájmy obviněného anebo třetích osob na zveřejnění předmětných osobních údajů, resp. zda korespondují s rolí tzv. „společenského hlídacího psa“ a zda tyto zájmy lze prostřednictvím předmětného zveřejnění naplnit, případně zda by sledovaného cíle nebylo možno dosáhnout prostředky, které by méně zasahovaly do práva dotčeného subjektu údajů na ochranu osobních údajů. Základem pro tyto úvahy ovšem musí být i určení toho, do jaké míry anebo zda vůbec lze obviněnému přiznat roli tzv. „společenského hlídacího psa“, jinými slovy řečeno, zda a do jaké míry a z jakého důvodu jedná ve veřejném zájmu a takto přispívá veřejné diskusi anebo zda obviněný jedná v soukromém zájmu. Následně pak bude třeba zvážit, do jaké míry je předmětný zásah do práva na ochranu osobních údajů přiměřený, tedy je-li závažnost zásahu do základního práva v dané konkrétní situaci vyvážena významem sledovaného cíle neboli, zda se oběť přinesená v podobě omezení základního práva nedostává do nepoměru s užitkem, který omezení přineslo. V této souvislosti bude zároveň třeba v souladu s bodem 47 recitálu obecného nařízení zohlednit i přiměřená očekávání dotčeného subjektu údajů na základě jeho vztahu s obviněným (správcem), stejně tak bude nutno zvážit, nakolik předmětné zveřejnění koresponduje s ustanovením čl. 10 obecného nařízení upravujícím zpracování osobních údajů týkajících se rozsudků v trestních věcech a trestných činů. Také bude třeba zohlednit relevantní judikaturu, zejména je možno připomenout rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci Magyar Jeti Zrt proti Maďarsku ze dne 4. prosince 2018 č. 11257/16, ve věcech M.L. a W.W. proti Německu ze dne 28. června 2018 č. 60798/10 a 65599/10 a ve věci Høiness proti Norsku ze dne 19. března 2019 č. 43624/14.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 28. května 2021

Mgr. Jiří Kaucký
předseda
(podepsáno elektronicky)